

Rongen, en Fremstilling, som i den Grad mangler alle de Momenter, som ere nødvendige til at give et klart og virkeligt Billede af Flertallets Forbringere, og som er skrevet saaledes, at det maatte give Andre et fuldstændig andet Indtryk end det, der er det sande. Det er ikke min Hensigt her at komme nærmere ind derpaa, jeg anser det for at være under Flertallets Værdighed her at forsvare sig mod Ministeriets Angreb i dets Skrivelse til Kongen. Jeg tilstaar, at jeg har ondt ved at fatte, hvorledes Ministeriet har kunnet forene det med sin Værdighed paa en Tid, hvor Rigsdagen ikke var samlet, at skrive et saadant Angreb paa Flertallet, men det er Ministeriets Sag, vor Sag er det ikke at indlade os paa en Diskussion herom. Der er svaret derpaa, hvor der skulde svares, og det vil ogsaa blive fastholdt. Derimod er der andre Punkter i den Fremstilling, som Ministeriet har givet, som jeg ikke tror at kunne forbigaa med Læshed. Ministeriet har nemlig søgt i sin Forestilling til Kongen at gjøre gjældende, at det var nødt til at handle, som det gjorde, af Hensyn til Landstthinget og af Hensyn til Kongen. Ministeriet skriver derom, at dersom Kongen ikke følger Ministeriet for Tiden og ikke modsætter sig de Forbringere, der stilles fra Flertallets Side, og ikke gaar til denne Konflikt, som Ministeriet siger, at det saa meget beklager, saa vil Følgen deraf blive, at det vil blive slaet fast, at Landstthinget vil blive fuldstændig uden Indflydelse for Fremtiden paa Landets Styrelse. Ministeriet siger, at det, naar en saadan Tilstand indtraadte, hvor et Ministerium kun var i Overensstemmelse med Folkethinget, eller naar det blev slaet fast, at der maatte tages Hensyn til Folkethinget ved et Ministeriums Dannelselse, vilde blive Følgen, at Landstthinget blev uden nogenformelt Indflydelse paa Alt, og at det vilde blive reduceret til kun at negte skadelige Love, — jeg vil sige i Korthed, reduceret til den samme Stilling, som Folkethinget nu for Tiden er reduceret til. Det er imidlertid klart, at Ministeriet der har sagt Noget, som er aldeles uholdbart efter vor Formening. Jeg tror, at der ikke har været noget Ministerium, der har gjort Landstthinget større Fortræd, end dette Ministerium har gjort ved Udstedelsen af den provisoriske eller midlertidige Lov for i Aar. Landstthinget er, som alle saadanne Foramlinger, der ere sammensatte paa Grundlag af en Valgret som den, efter hvilken Landstthinget er sammensat, i Følge Sagens Natur og vor Tid mindre stærk og har en mindre god Støtte at staa paa og savner en Støtte, som de ved almindelig Valgret valgte Repræsentationer have, nemlig det store Flertal i Befolkningen. Det tror jeg, og jeg siger ikke dette for at nedsette Landstthinget, men jeg tror, at Alle ville anerkende, at det, som er Landstthingets væsentligste Garanti for sin Betydning og Uafhængighed i Fremtiden, er Forfatningens ukrænkede Overholdelse. I det Dieblit,

man kræfter Forfatningen, slaar man Landstthinget i Principet ihjel. Dersom Landstthinget havde villet gjøre Modstand mod Folkethinget, havde villet støtte et Ministerium, som var i Strid med Folkethinget, eller villet sikre sig imod, at der kom et Ministerium, som udelukkende repræsenterede Folkethinget og ikke tog Hensyn til Landstthinget, havde Landstthinget i den Forfatning, vi have, saalenge § 49 er fuldstændig uantastet og respekteret, et overordentlig stærkt Vaaben i sin Haand, som Folkethinget efter min Formening vilde blive nødt til at tage Hensyn til, men det var ogsaa det egentlige virkelige Vaaben, det havde. Landstthingets hele Betydning, hele Magt og hele Styrke her til Lands ligger i, at det er formelt berettiget til at negte en Finanslov. Men det er jo klart, at saasnart § 49 bliver udvistet, saa snart det bliver slaet fast, at naar Regeringen ikke kan komme ud af det med Repræsentationen, hjælper den sig med en foreløbig Lov som den, Regeringen har udstedt den 12te April, er derved Landstthingets Magt udelukkende afhængig af det Ministerium, der tilføldig er. Saa længe Landstthinget har sit Ministerium, der kan vedblive at udstede saadanne Love, er Landstthinget nogenlunde garanteret; men den Tid kunde en Gang indtræde, at der kunde komme et Ministerium, som stod paa en mindre god Fod med Landstthinget, det kan dette Ministerium ikke garantere imod. — Ministeriet har nu i sin Skrivelse til Kongen fremsat, at det stod Hs. Maj. Kongen frit for at vælge en anden Kombination, nemlig et Ministerium, der var i Strid med Landstthinget —, det synes at være undgaaet Ministeriet, at der kunde være en tredje Kombination, nemlig et Ministerium, som var i Overensstemmelse saavel med Folkethinget som med Landstthinget, men det er ikke nævnet, Ministeriet har kun tænkt sig Muligheden af, hvad der ligger for, og af Modsetningen, nemlig et Ministerium, som var i Overensstemmelse med Folkethinget og i Strid med Landstthinget —, og da vil jeg spørge: Hvorledes skal Landstthinget til den Tid kunne have nogenformelt Art af Indflydelse? Dersom Landstthinget søger at fortrænge et saadant Ministerium, har Ministeriet gjort Alt, hvad det formaade for at staa en Præcis fast, i Genhold til hvilken et kommende Folkethingsministerium fuldstændigt vil kunne ignorere Landstthinget, og Landstthinget være reduceret til at forhindre skadelige Love, og det er endda meget tvivlsomt, om det kan gjøre det. Jeg siger derfor, at det, Ministeriet her har gjort, i Virkeligheden er et meget haardt Angreb paa Landstthinget, et Skridt, hvorved Ministeriet har taget hele den solide Grund bort under Fødderne paa det, idet det har stillet Landstthinget paa Ministeriets Naabe. Dersom vi ikke forhindre, at Ministeriets Politik kan gennemføres — vi skulle i saa Henseende gjøre, hvad vi kunne, dersom det bliver slaet